

[J. P. Nielsen.]

Stigning af Jordprisen paa en Tid, hvor den efter de Konjunkturer, vi har, skulde gaa nedad og gøre Jorden mere let tilgængelig for Smaafolk. Naar de nu selv i Henhold til disse Statsforanstaltninger, med de Midler, der stilles til Raadighed til Byggelaan, skal ud hver enkelt og købe Jord, er jeg noget bange for, at det vil betyde, at Jordprisen stiger, saaledes at de sammen med alle de andre dernede, de alt for mange, kommer til at sidde rigtig daarligt i det paa de Bedrifter, de faar ved Statens Hjælp.

Nu vil jeg sige, at vi fra Socialdemokratiets Side vil forhandle om dette Lovforslag, men Graden af den Forhandlingsvenlighed, den højtærede Landbrugsminister kan vente hos os, vil afhænge af den Grad af Forstaaelse, som vises fra Regeringens Side overfor det Forslag, der er stillet af mig og mine Partifæller, nemlig Forslaget om Foranstaltninger til Igangsættelse af Arbejder og til Ophjælpning af Erhvervsforholdene i de sønderjydske Amter. Jeg har ved Forelæggelsen gjort Rede for dette Lovforslag, og jeg skal her ganske korteligt trække det op. Det, der for mig er Hovedpunktet i dette Lovforslag, er, at vi faar en Generalopgørelse over Forholdene i Sønderjylland, saa vi ved, hvor vi staar, set fra et dansk Standpunkt. Det er det, der trænges til. Alt dette Dilettanteri med snart et Forslag om 2 Mill. Kr. her og Statsgaranti dér og 3 Mill. Kr. eller mere dér, nye Forslag i hver Rigsdagssamling, der i og for sig ikke fører til det, de skulde, anser jeg for meget forkert. Det, der kræves, er, at vi, som jeg før sagde, bliver klar over, hvorledes vi staar i det i Sønderjylland, om det gaar fremad med danske Synspunkter og danske Interesser, eller hvorledes det gaar. Endelig er, som jeg sagde, det, vi trænger til i Sønderjylland, ikke større Brug, men det er mindre Brug af en saadan Størrelse, at de er tilstrækkelige til, at en Familie kan ernære sig paa dem, og at der, som vort Forslag forudsætter, optages alvorlige Overvejelser af, hvorledes Sønderjylland kan faa den Tilvækst af Smaahjem paa Landet, som Sønderjylland mangler, og hvorledes Arbejdsløsheden kan, om ikke afskaffes, saa dog imødegaaes ved, at de, der fødes ude paa Landet, kan blive derude og faa Foden under eget Bord. Det er det, vi fra vor Side ønsker.

Jeg vil ogsaa sige her, at vi har Folk nok i Sønderjylland, og man behøver ikke at anstrenge sig for at animere Folk fra det gamle Land til at flytte derned. I hvert Tilfælde skal man lade være med at rekla-

mere for Invasioner til Sønderjylland, thi hele den sønderjydske Befolkning vil vende Kløerne til, hvis man gør det. Der er ingen Befolkningsdel i Danmark, der er saa hjemstavnsbundet, det vil sige saa hjemstavnskær som den sønderjydske Befolkning, og det ligger simpelt hen i, at gennem 56 Aar kæmpede den for sin Hjemstavn. Hvad er det da for noget, man stadig ser i Bladene om, at vore Folk dernede ikke er gode nok, at der skal Folk heroppefra derned, man skal organisere Kolonier o. s. v.! Det er jo en Haan mod den sønderjydske Befolkning. Det, der mangler den sønderjydske Befolkning, er Midler til at tage sin Hjemstavnsjord i Besiddelse; de mangler Midler til at komme i Besiddelse af Husmandsbrug. Og heroverfor maa man heroppe huske paa, at Sønderjyderne gjorde Krigen med gennem fire Aar, de kom tilbage til Hjem, der var ganske ødelagte, og hvis de alligevel fik begyndt at spare noget sammen, gik al deres Opsparing til Grunde, da Marken brød sammen. Se paa de sønderjydske Sparekasser; saa vil man se, at de kun har de Kapitaler, som de har faaet heroppe fra gennem Real-kreditlaanene og paa anden Maade, medens derimod Sparekasserne i Nørrejylland har et Indskud af 662 Mill. Kr. Den sønderjydske Befolkning har intet, den er fattig, fordi Krigen tog det meste, og Opsparingerne gik tabt. Vil man nu have Sønderjylland befolket med Smaahjem, vil man have Arbejdsløsheden afhjulpet og Tilgangen til Byerne standset, saa maa man optage til alvorlig Overvejelse, hvorledes man skal løse disse Spørgsmaal, og kan man give 2 000 eller 2 500 Kr. i Tilskud til større Brug, saa kan man vel ogsaa give Tilskud til alle dem, som uden egen Skyld er blevet fattige, saa de ogsaa kan komme i Besiddelse af et Stykke Jord i Sønderjylland. Det er det, vi ønsker at forhandle om. Forholdet er ikke det, at vore Folk er daarligere og ikke er i Stand til at gaa ind i Husmandsbrug; det eneste, der er i Vejen, er, at de er fattige, og det maa vi heroppefra hjælpe paa.

Endelig er det ogsaa ganske nødvendigt, at vi ud fra det, som jeg sagde var vort Hovedsynspunkt, ser paa, hvad der foregaar i Sønderjylland, og hvorledes Industriens og Handelens Interesser kan fremmes. Det er en Forpligtelse, som vi paatog os, den Gang vi overtog Sønderjylland. Danmark fik den Gang en vital Interesse; vi fik et Grænsespørgsmaal, og alle de Lande i Verden, som har et saadant Spørgsmaal, har erkendt, at de ved deres Grænse har en vital Interesse, der kræver mere Aarvaagenhed,